

II. Selmeczi Sára 4.a: Albert, a bűvész nyúl

Egyszer volt egy ócska város. Ócska utcákkal, ócska házakkal. Élt a legócskább utcának a legócskább házában egy bűvész. Nem volt egy Huidini, de nagyon szép volt belül. Belül, ahol az ember a legszebb kell, hogy legyen. Ő ott nem egy ócska városban élt, hanem egy gyönyörű városban, a leggyönyörűbb utcának a leggyönyörűbb házában. Sikere volt, de ezt nem egyedül élvezte. Volt neki egy nyula is. Albertnek hívta. Ugyan Albert nem volt igazi, mégis ő volt a világon a legboldogabb plüss nyuszi azért, mert ott volt neki a bűvész. Csak ő meg a bűvész tudta, hogy életre tud kelni.

Egy napon azonban a bűvész valami nagyon furcsát mondott a telefonba.

- Halló! Igen, én vagyok az. Szóval találtam egy jó minőségű, új kiadást. Annak az ócskaságnak meg már nincs helye itt. Mi a neve? Valami Al...

Ebből elég! Albert befogta a fülét. Hogy tehette ezt a bűvész?! Most mit csináljon szegény feje?

Megfogta a varázspálcát meg a bűvészkalapot és világgá indult. Órákba telt, mire kiért az utcából. Elkezdett esni az eső, így hát kénytelen volt megállni. Letette a kalapot, bemászott alá és elaludt.

Arra ébredt, hogy egy ágyban fekszik. Egy ócska ágyban... Otthon van!

- Szia!- lépett be a bűvész.
- Miért tűntél el? Éppen rá akartam venni az öcsémet, hogy cserélje ki az Arnold nevű gitárját egy újra... Ó már értem! Én téged, soha semmire sem cserélnék el! És ezt jegyez meg!

Albertnek már máson járt az esze. Mégpedig azon, hogy az ő bűvésze tudja a legjobb varázslatot a világon: össze tudja ragasztani az eltört szívet.